

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΣ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
5 λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΣ
— ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ —

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΣΤΟΝ "ΝΟΥΜΑΣ"

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΑΡΘΡΩΝ

ΜΙΑ ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η ΕΛΛΑΣ ΣΑΝΙΔΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗ
Η ΤΡΙΠΛΗ ΔΗΜΟΚΡΟΠΙΑ

Δημοκροπία Υπουργική

Δημοκροπία Βουλευτική

Δημοκροπία Δημοσιογραφική

ΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ
ΤΥΠΟΣ
ΔΑΟΣ

Ποιδες μᾶς διευθύνει σύμμερον

Και ποιδες θὰ μᾶς διευθύνη αὔριον

ΚΑΙΡΟΣ νάνοιξη ὁ λαός τὰ μάτια του

ΚΑΙΡΟΣ νὰ ξυπνήσῃ,

ΚΑΙΡΟΣ νὰ νοιώσῃ πῶς τὸν ἀπατοῦν

ΚΑΙ ποὺ τὸν σπρώχνουν

ΟΛΑ ΘΑ ΕΕΤΑΣΘΟΥΝ

Μὲ εἰλικρίνειαν

Μὲ θάρρος

Μὲ γεγονότα

ΑΙΓΑΛΑ-ΧΤΥΠΗΤΑ-ΖΟΝΤΑΝΑ

Γιὰ νὰ νοιώσῃ

Ο ΛΑΟΣ

Ποιοὶ ἐπισείουν

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΗΣ ΜΟΝΑΡΧΙΑΣ

Και γιατὶ τὸ ἐπισείουν.

ΛΑΟΠΛΑΝΟΙ ΚΑΙ ΑΥΛΟΚΟΛΑΚΕΣ

Ροβεσπιέροι πρὸς τοὺς Λαοῦ

Και Ριγκολέτοι στὸ Ηαλάτι.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΣΤΟΝ "ΝΟΥΜΑΣ",

"ΕΛΛΑΣ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΝ,,

Εἴταν θεία τάχα ἐπίνευσις, ποῦ τὸ ἀνοιγμα τοῦ νέου χρόνου μὲ βρῆκε στὸ Βάιμαρ; Μὲ ποὺ φόρτωμα ἐταξίδευσα στὴ ζωὴ μου και δὲν τὸ εἴξερχ. Σὰν τοὺς ἀμαρτωλοὺς, ποὺ πιστεύοντας στὴ θείαν δρεπιν, ξερορτώνουν τὶς ἀμαρτίες τους στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ ἢ τῆς Παναγίας και ξαλαρώνουν, ἔτοι ὁ ἀμαρτωλὸς ἐγώ, ἀγνοῶντας και τὴν ἀμαρτία μου και μὴ οὐδεὶς ζέρντας τὴν σωτηρία τῆς ἀπὸ δηποτε ἐπίνευσι, τὸ ἀφρικ, μὲ ἀφηκε δηλαδὴ τὸ βάρος τῶν ἀμαρτιῶν μου ἔκει. Μὰ δὲν ξαλάφωσα ἐγώ. Δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ πιστεύω στὴ μετάνοια, γιατὶ δὲν πιστεύω στὴ σταθερότητα και συλλογίσαις ἀπὸ μακριὰ τὸν ποθητὸ τόπο και ἀναγκαλίσω και συλλογίσαι τὸν ἀπὸ κοντά και δὲν τολμῶ νὰ ἐλπίζω.

Πλέντε δώρες — ἡ αἰώνιότητα τῆς Ζωῆς μου — ζητα στὸ σπίτι τοῦ Γκαϊτε. Ἀξέγαστη ἢ 2 τοῦ Γεννάρη τοῦ 1899. Ο μεγάλος σταθμὸς τῆς Ζωῆς μου. Ἡρή στὴ Γερμανία, γιατὶ μὲ τραβηστεν κύθη ἢ ἡμέρα. Εἴταν τονειρο ποὺ μέθιρεψε τόσα γρόνια. Μπαίνοντας στὸ Βάιμαρ αἰτάνομουν τὸν ἔκυτο μου ἀλλαρχώτερον και μπαίνοντας στὸ σπίτι τοῦ Γκαϊτε δὲν ἔπειρχ. Εἴμουν πνοὴ γενομένος και πνοὴ διαγωμένη στὴ σύμπαν. ΤΩ! "Η αἰώνιότητα τῆς Ζωῆς μου! "Οποιος πιστεύει σώζεται και δὲν μᾶς μένει πλέον ἀλλη πίστη ἀπὸ τὴν πίστη στὸ Πνεῦμα. Τούλαχιστον σὲ μένα δὲν παραμένει ἀλλη πίστη. Και προσκυνητὴς τοῦ καθολικοῦ Πνεύματος ἀνέβαινα μεταρτιωμένος τὸ βωμό του. Νὰ τὸν περιγράψω δὲν μπορῶ οὔτε τὸ ἐπιθυμῷ. Μόνον ἔκει, στὸ μικρὸ παλατάκι ἔκεινο, στὸν ἴερὸ τόπο ποὺ ἔξενισε τὴ μεγαλήτερη δημιουργία ποὺ εἶδεν ὃς τόρα ὁ κόσμος, ἔκει ζήτα, ὃ ἀνθρώπε, δ, τι σὲ σύγγει στὴν ψυχή. Και πέντε δώρες ἔζουσα μέστι ἔκει, δλομόναχος, ιερόσυλα ἀγγίζοντας μὲ τὰ μάτια και μὲ τὰ γέραια τὸ κάθε τί, χωρὶς νὰ αἰστάνωμαι τὴν ιεροσυλία, διὰν νὰ ἐπίστευκ, πῶς θρίσκομουν στὸ δικό μου τὸ σπίτι. Και δὲν ἐθηπόνομουν μήτε ἀπὸ τὰ ζωγραφικὰ σχεδιάσματα τοῦ Γκαϊτε, καινούργια πηγὴ ἀνεκμετάλλευτη ἀκόμα γιὰ τὴν τέχνην αὐτὴ, οὔτε γιὰ τὰ γλυπτικὰ προπλάσματά του, ποὺ και μόνη αὐτὰ θὰ ἔκαναν εύ-

τυχῆ ἔναν ἀπλούν θητό, οὔτε γιὰ τὶς συλλογές του τῶν βοτάνων, ίδιατερη ἐντρύγησής του και ἀφετηρία τῆς προφητικῆς του ίδεας γιὰ τὴν κατόπιν Δαρεινικὴ θεωρία, οὔτε τὸ χυτικό και χημικό ἐργαστῆρι του, ποῦ θὴν τὸ ἔγκλευς και τόρα τὸ "Ελληνικὸν Πλανεπιστήμιο, οὔτε γιὰ τὴ βιβλιοθήκη του και τὸ τραπέζι ποῦ ἐγεννήθηκαν οἱ μεγαλήτεροι θεοὶ και ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ πνεῦμα του και ποὺ ἀσεβέστατα ἐγὼ ἀπὸ τὸ μεγάλο ξεχείλισμα τῆς εὐσέβειας μου ἀνακάτωτα θιλία και γειτόγραφα. Και μὲ γλύκινεν κάπως ἡ ίδιατερη στοργὴ τοῦ Μεγάλου Πνεύματος νὰ σημειώνει στὰ περιθώρια κάπτι "Ελληνικά. Σὲ μιὰ «Θεία Κωμῳδία» διαβάζεις «Αω — Λώδης — Αθηνα — Αθηνα — 1814». Σὲν όλλο βιβλίο τὴ λέξη «Αθανάτη». Σᾶλλο τὴ λέξη «Ρώμη» και σᾶλλα ἀλλες. Και δὲν ἔκλαψα, δταν στὸ μικρὸ δωμάτιο ποὺ τὸ Πνεῦμα παράδωκε τὸ σῶμα στειρόμουν ἐγὼ ἀντίκριστο στὴν πολυθρόνα ποὺ τὸν ἐστέριζε και στὸ τραπέζι ποὺ ἀπλωμένο τὸ χέρι του ταλάντευε, δταν τὸ στόμα του ψιθύριζε: «περπότερο φῶς! — Meliz Lhiel!» Μόνο τότες γονάτισκ κ' εἶπα τὴν προσευχή μου και στὴ προσευ χὴ μου μὲ πῆραν τὰ δάκρυα, γιατὶ ἀξαρνα μου ἐγεννήθηκεν ἀκράτητη νοσταλγία τοῦ Ελληνικοῦ Πνεύματος. Και γονατισμένος ἔκει εἰδα ὅλοζώντανη τὴ μορφή του μὲ τὸ παντοτεινό του χαρόγελο νὰ μ' ἀτενίζει και νὰ μοὺ φιθυρίζει γλυκά «ἀφέονται σοι αἱ ἀμαρτίαι».

**

Κ' ἐλευθερωμένος σηκώθηκα! Τοῦ θαύματος! Έκει στὴν πόρτα εἴταν ἔνα χαρτὶ κολλημένο. Κίτρινο ἀπὸ τὰ χρόνια. Τὰ γράμματα ἔτοιμα νὰ σέβουσσον. Εἴταν σημειώσεις τοῦ Γκαϊτε τῶν χρόνων 1828—1829. Και διαβάζω στὴν 6 σημείωση τοῦ 1828 «Griechenlands Schicksal» «Ελλάδος πεπρωμένον!» Άνατριχιασα σύτσωμος! «Οιη ἡ αἰώνιότητα τῆς Ζωῆς μου! Οποιος πιστεύει σώζεται και πνοὴ διαγωμένη στὴ σύμπαν. ΤΩ! «Η αἰώνιότητα τῆς Ζωῆς μου! «Οποιος πιστεύει σώζεται και πνοὴ διαγωμένη στὴ σύμπαν. ΤΩ! Τι νὰ ἔδωκε τάχα στὴν ψυχὴ τῆς Αλκήθειας τὸ κανόνι τοῦ Ναυαρίγου; Ο "Υπεράνθρωπος ποὺ ἀφηκε δημιουργίας στὴν πόρτα τοῦ ηρωεών τοῦ Σίλλερ. Ποὺ διαβάζω τὸν κανονισμὸν ποὺ οὐδεύλωνε τάχα τὴν πατρίδα του τοῦ ἔδινε ἐμπνευστη σὲ καινούργιες στροφές· και τὰ πατριωτικὰ κηρύγματα τοῦ Φίγκτε τὰ ἐπεργα τὰ σπορὰ τῆς πατριω-

τικής ἀηδονολαλίας τοῦ γλυκυτάτου φίλου του καὶ σφίζει τῆς Γερμανικῆς νεολαίας, πῶν ἔνγαλε τὸ Μπίσιουρχ ἀπὸ τὰ σπλάχνα της καὶ τὴν σημερινὴν ἔνωσην. Ποῦ διεβαίνοντας κάτου ἀπὸ τὸν Ἑρτζογ-κοστάνδ, πλάτι ἀπὸ τὴν λίμνην τοῦ Κάλχεν, ποῦ τὴν ἀντικρίζω αὐτὴ τὴν στιγμὴν ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τρέμω ἀπὸ λαχτάρων, γιὰ νὰ πάει στὴν Ἰταλία, δὲν παρατηροῦνται ἀπὸ τῆς μεγάλης "Ἀλπεῖς παρὰ τὴν χλωρίδην τους καὶ τὶ μελέτη μποροῦσαν νὰ δώσουν τὰ πετρώματά των. Ὁ Τύπεράνθρωπος, λέγω, ποῦ κατεῖχε μέσα του τὸ πᾶν, τὶ νὰ θελει νὰ σημάνει μὲ τὰ δύο ἑκατόντα λόγια «Griechenlands Schicksal»; Γιὰ δύοιον ἀγνοεῖ πῶς ὑπάρχει ἰδέα περὶ ὑπεροχῆς τοῦ Γκάτε κι' ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸ Μπίσιουρχ, λέγω, πῶς ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Βαΐμαρ-Αἰζεναχ, μόνον ὡς πολιτικὸς ἔγραψε τὰ δύο ἑκατόντα λόγια τότες. Δὲν τὸν παράσυρε τίποτις ποτές. Δὲν ἐτόνισε πκιάνες στὴν Γαλλικὴ ἐπανάσταση, οὔτε ἐδημιούργητε «Ηρωῖκες συμφωνίες» δύοις ὁ Μπετόβεν γιὰ τὸ Ναπολέοντα, πράγμα ποῦ τὸν ἔκκινε ἐπειτα νὰ κλέψῃ πικρά. Δὲν τὸν ἐσυγχίνησε τοῦ Μεσολογγίου τὸ θυάτια καὶ δὲν κατέβηκε νὰ πεθάνῃ ἐκεῖ. Δὲν ἔγινε τὸν Πολιονδόν τὸ θυάτιο κι' ἐγελοῦσε γιὰ τὴν συνέντευξην τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Γουλιέλμου στὸν τάρο τοῦ μεγάλου Φριδερίκου. Εἶταν ἀπό τὸν ὅλην, ὥστεν Ὁλύμπιος ἀνεπρέπετος, μόνον ἀπὸ τὸ κάθις γεγονός, βγάνοντας προφητικὸ δόγμα γιὰ τὸ μέλλον. Κ' ἔτοι τὸν Προφήτη τὸ νόημα τού νὰ εἴται γιὰ τὸ πεπρωμένον του, ὁ γλυκύτατή μου Ἐλλάδα; Κλαῖο! Κλαῖο ποῦ τὸ φυντάζουμαι... Ήσεῖς, ἀδερφία, ποῦ μὲ δικιάζετε, ἐννοήσατε το, δύοις ἔγω. Ω! Ναι, δὲν τὸν ἐσυγχίνησε τὸ κανόνι τοῦ Κόδιργκτον... Δὲν εἴται κύτος ἀνθρώπου μόνον, νὰ κλεῖ, δύοις ἐπικρέπτες, μέσαν ἀπὸ τὸ κάθις γεγονός, βγάνοντας προφητικὸ δόγμα γιὰ τὸ μέλλον. Κ' ἔτοι τὸν Λουδοβίκου νὰ ἐκλεγεῖ πρώτος της Βασιλιάς; Ω! Πότο μακριά ἀπὸ τὴν Ἀλγερίας καίται τὸ Ηλατωνικὸ δόγμα τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ πόσο, ὁ Ἐλλάδα μου, μακριά ἀπὸ ἓνα φιλόσοφο ἢ καλιτέχνη ἀρχηγὸ σου θὰ είχες ἐνάγκην ἐνδε σκληροῦ στρατιώτη ποῦ δὲν τὸν τὸν ἔδωκαν τότες, νὰ σὲ πονεῖ καὶ νὰ σὲ παιδεύει κι' ὅχι νὰ σὲ καλοπιάνει καὶ νὰ σὲ γκαρδεύει!..

* *

— Ω Ἐλλάδος πεπρωμένον! (Ο συμπαθής πολιτικὸς ποῦ δὲν παραδέχτηκε νὰ ταχθῇ ἀρχηγὸς τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας, γιατὶ οἱ Ἐλληνες δὲν εἴται ἔτοιμοι, γιατὶ νὰ παραδεχθεῖ νὰ γίνει κυβερνήτης τῆς Ἐλλάδος, ὅταν κ' ἡ λίγη πνευματικὴ ίκαμάδα ποῦ ζητοῦσε είχε πνιγῆ σὲ ἑρτὰ χρόνων θαυμαστὰ μαρτύρια; Καὶ γιατὶ ὁ γλυκὺς γυιός τοῦ γλυκύτερου Λουδοβίκου νὰ ἐκλεγεῖ πρώτος της Βασιλιάς;

— Ω! Πότο μακριά ἀπὸ τὴν Ἀλγερίας καίται τὸ Ηλατωνικὸ δόγμα τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ πόσο, ὁ Ἐλλάδα μου, μακριά ἀπὸ ἓνα φιλόσοφο ἢ καλιτέχνη ἀρχηγὸ σου θὰ είχες ἐνάγκην ἐνδε σκληροῦ στρατιώτη ποῦ δὲν τὸν τὸν ἔδωκαν τότες, νὰ σὲ πονεῖ καὶ νὰ σὲ παιδεύει κι' ὅχι νὰ σὲ καλοπιάνει καὶ νὰ σὲ γκαρδεύει!..

— Μέτα στὸ ἀλμπουμ, ποῦ οἱ προσκυνητάδες τοῦ Πινεύματος ἔχαρξαν τὸνομά τους, ἔνα καὶ μόνον δόνομο είδα Ἐλληνικὰ χαραγμένο. Εγραφε:

Κωνσταντίνος
διάδυχος τῆς Ἐλλάδος
26 Μαΐου 1888

— Φοιδοῦμαι διτὶ σᾶς ἀγαπᾶ πλειότερον παρ' διτὶ σεῖς τὴν ἀγαπᾶτε εἴται ἀπλῶς.

Εἶδα τότε κάτι ὡς δάκρυα νὰ θαμβῶσι τοὺς ὄφθαλμούς του.

Ναι, ἀγαπητή μου Ρόζα, ησαν πράγματι δάκρυα.. καὶ μόνον ὁ κόσμος καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια του ἡμπόδισαν νὰ φεύγουν.

Ρόζα! ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς σίγαπα πράγματι.

Τύποκριτής δὲν είναι δυνατὸν νὰ είναι, διότι δὲν γνωρίζει τίποτε περὶ σου, οὔτε ἐλπίζει τίποτε καὶ ἀνθρώπος ὁ ὄποις δακρύνει εἰς τὴν ὄρμην τῆς καρδίας του ἔχει εὐγενή αἰσθήματα. Πίστευος με.

Καὶ δέλον τὸν χορδὸν τέλος δὲν μὲ ἄφησεν οὕτε στιγμὴν, μοῦ διηγήθη δλας τὰς ἀναμνήσεις του, δλην τὴν μελαχχολίαν του δεκανέψεις μακρὰν ἀπὸ τὸ Ἀλγέριον, τὰς κατηφείσεις του δταν ἐνόμιζε διτὶ οὔτε είχες λάθη τὸ δειλτάριδον του, οὔτε τὸν ἐνέδυμεσο πλέον καὶ ἔδειπε διτὶ ἔπειτε νὰ θέψῃ εἰς τὴν καρδίαν του τὸν γλυκὺν αὐτὸν ἐρωτα διποίος ἔκαμνε τόσον εὐχάριστον τὴν ζωήν του.

— Επειτα τὴν χαρὰν τοῦ πρώτου δελταρίου σου, τὴν τρέλλαν μετὰ τῆς δοπιάς τὰ ἐφύλακτα ἐπὶ τοῦ μικροῦ τραπέζου τῆς καμπίνας του, πῶς τὰ ἀνεγένωσκε καθημερινῶς, ἔνα μεγάλον κίνδυνον τὸν δοπιόν ὡς ἐκ θαύματος ὑπέφυγον ἐν μέσῳ τοῦ ὥλεανου ἐξ αἰτίας ἐνδε κυκλῶνος καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ δοπιού τὰ είχες κρύψῃ ὡς φυ-

στηρίζεσσι, ώριμένα, παρὰ στὸ σπαθὶ καὶ στὴν πετροχία.

Στὸ σπίτι τοῦ Πνεύματος μὲ ἀφῆκε τὸ βάρος τῶν ἀμαρτιῶν μου. Μὲ ἐσυγχώρησε ὁ Προφήτης καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ δρόμο ποῦ θὰ μ' ἐδηγήσει νότεντην γελαστὰ τὰ πρόσωπα τῶν προγόνων μου.

Βάλχεν — Απρίλιος 1899

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΠΥΣΗΣ

ΜΩΣΑΔ·Ι·ΚΑ

ΤΟ ΔΕΙΛΙΝΟ

Ρεδόχρυσος ὁ Οὐρανὸς τιγκ τιγκ γλωμιάζει.
Φρίσουν οἱ ἑλιές οἱ ἄστριες, ἡ γλόρη σκλευει ὡς κατου.
Τὸ ροδομέτωπο βουνὸ περγάνης τιριάζει:
Μύρια λαζούρια διέρχειν "τὰς φιοθέμελη του.

Πυρούνα τόρα ἀπ' τοὺς ἄγριούς ἐν' ἀτροφίαζει.
Κάποια γλυκάδη τῆς Βηλεύει πλανιέται ὀλόγυρο του:
·Εμπρὸς ἡ ἄντρας καὶ στὸ ζῶο καθήμενη ἀγκαλιάζει:
Μάννα κουνῶνται τὸ πατή, ποῦ κλεῖ τὰ βλέψαρά του.
Κι' ὥλεις πρὸς τὸ μέτωπο ζυγίζονται μὲ γέρο:
Κανίστρια φέρουν, ποῦ εἰωδίες τῶν μενεέδων ράινουν
Κ' ἔχουν τὸ δρόμο τὸν πλεύ, τὸ μονοπάτι πάρη
Γυναῖκες, ποῦ ἡ πορπετρικὴ κ' ἡ ὥρα ἀμφορεύουν,
Κ' ἔχοδιαζαίνουν, πάτη τους ἀφίονται; τὰ θάμπη
Τοῦ θείου ἐκείνου δειλινού, ποῦ ἔωρωται κ' οἱ κάμποι.
(Άπο τὰ Σοννέτα τοῦ Albert Samain)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Οι γειοστεροὶ ἀναγνῶσται γνωμικῶν είναι οἱ φίλοι τοῦ συγγραφέως, διότι δὲν εἴπε τὸ πολὺ γνωρίζουν τὴν πηγὴν των.

·Η μούσα τοῦ ποιητοῦ ἡ ὅποια δὲν είναι έρωμένη τῆς ἀληθείας δὲν θὰ είναι ποτὲ ἡ ἀλήθεια καὶ θὰ τοῦ φέρη εἰς τὸν κόσμον τέκνη μὲ ὄφθαλμούς πολὺ ἀδυνάτους καὶ μέλη λίγων ἀσθενικῶν.

Οι καλοὶ συγγραφεῖς ἔχουν δύο πράγματα κοινά: προτιμοῦν νὰ ἐννοῶνται παρὰ νὰ τούς ἀτενίζουν μετ' ἐκπλήξεως. Καὶ προτέται δὲν γράφουν διὰ τοὺς ἀναγνῶστας τοὺς ἀπαιτητικοὺς καὶ πολὺ δύσυδερκεῖσθαι.

·Ενα βιβλίον γεμάτο πνεύμα δίδει ἀπὸ αὐτὸς ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς ἀντιπάλους του.

Φ. ΝΙΤΣΕ

λακτὸν εἰς τὰ στήθη του..

·Ο ἀνθρωπός, Ρόζα μου, εἰς τὰς παραφοράς του φαίνεται, καὶ ὁ ψόλος μας ἐν τῇ θέρμη τοῦ πάθους του μοῦ ἐφάνη δια μεγάλον καὶ ἀφέλες πατέλον τὸ ὄποιον ἔγει τὴν καρδίαν εἰς τὸ ἄκρον τῶν χειλέων του.

Σκοπεύω ηδη πρὶν ἀναλάβω τὴν πλήρη συμμαχίαν του νὰ τὸν ὑποβάλω ἀκόμη εἰς μίαν δοκιμήν. Θὰ τὴν ιδηγεῖ.. μὴ δυσαρεστηθῆσε δύμως, εἰνα ἀναγκαῖα διὰ νὰ μὴ ἔχω κατόπιν καμψίαν τύψιν συνειδότος διτὶ συνήργησα εἰς τὴν δυστυχίαν τῆς Ρόζας μου.

Εἶμαι εὐτυχής διότου σου τὸ γάρδω, καὶ πιστεύω διτὶ τὰ ιδικά σου δάκρυα διτῶν ἀναγνώστες τὰς γραμμάς ταύτας

·Ηδη βλέπεις διτὶ ἐνῷ ἡμην κατ' αὐτοῦ εἰμαι οὐπέρ αὐτοῦ! Μὲ ἐκέρδισε.

Τὸν παρουσίασα εἰς τὸν Παύλον, καὶ αὐτὸς μᾶς προσεκάλεσε αὐτοῖς νὰ ἐπισκεψθῶμεν τὸ πλοίον του.

Αὔριον εἰς τὰς 5 μ. μ. θὰ ὑπάγωμεν.

·Παραγά του ἐν τούτοις δὲν περιγράφεται. Μὲ παρατήσεις εἰς τοὺς ὄφθαλμούς καὶ μοῦ ἐσφρίγγει νευρικῶς τὴν χεῖρα.. ἐγέλα.. μοῦ διηγεῖτο ἐνα σωρὸν λεπτομερεῖας ἐπὶ τοῦ ιδίου ἀντικειμένου.

·Την ποθέτω θὰ κοιμηθῇ ἀπόψε μὲ τὰ ροδεινότερα σκενερά ποτὲ ἐδυκαλίσαν τὸν ὕπνον ἐρωτευμένης κεφαλῆς Διατί! ξη!.. σοῦ εὐχόμας τὰ τοια... εἰνα τέσσον εὐχά-

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

— . . . Περιπτέτερον ἀπὸ τὴν ζωῆν μου, ἀπ' διτὶ αγαπῶ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν... ἀπήγνησεν δρμητικῶς ἐκεῖνος, δλον αὐτὸς τὸ ταξίδιον τὸ ἔζησα μόνον μὲ μόνην τὴν ἐλπίδας ὀλίγων γραμμῶν ἐκ μέρους της, μὲ τὴν ἀλέσμην τοῦ παρελθόντος καὶ μὲ τὴν θλιψίαν τοῦ μέλλοντος;.. ἐπειτα τὰς φαίνομαι ἐκ τῶν λόγων μου ἀνθρώπως δοτεῖς εἰρωνεύεται;.. εἰπέτε μου σᾶς παρακαλῶ, τί σκέπτετε, τὶ τὰς γεάφεις ἡ Ρόζα δι' ἐμέ;

— Η Ρόζα σᾶς ἀγαπᾶ ..

— *Ω σᾶς εὐχαριστῶ διότι μοῦ λέγετε..., μοῦ φαίνεται διτὶ αγιαγή της εἶναι μίας ἀπὸ τὰς εὐτυχεστέρας τῆς ζωῆς